

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 17.9.2008
KOM(2008) 560 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1830/2003 om sporbarhed og mærkning af genetisk modificerede organismer og sporbarhed af fødevarer og foder fremstillet af genetisk modificerede organismer og om ændring af direktiv 2001/18/EF

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1830/2003 om sporbarhed og mærkning af genetisk modificerede organismer og sporbarhed af fødevarer og foder fremstillet af genetisk modificerede organismer og om ændring af direktiv 2001/18/EF

Forordning (EF) nr. 1830/2003¹ (i det følgende benævnt ”forordningen”) blev vedtaget den 22. september 2003 og fik fuld virkning den 16. april 2004 efter offentliggørelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 65/2004 om indførelse af et system til fastlæggelse og tildeling af entydige identifikatorer til genetisk modificerede organismer.

Den 10. maj 2006 forelagde Kommissionen i overensstemmelse med artikel 12 en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af forordningen. Eftersom medlemsstaterne på det tidspunkt kun havde begrænsede erfaringer med forordningen og således ikke mange oplysninger at bidrage med i 2005, har Kommissionen udarbejdet nærværende rapport for at give et mere fuldstændigt overblik over, hvordan gennemførelsesarbejdet skrider frem. Kommissionen har modtaget bidrag til rapporten fra 23 medlemsstater og to industrisammenslutninger (jf. bilaget). Andre interesseparter blev ligeledes hørt, men har ikke bidraget.

Oplysningerne fra medlemsstaterne blev indhentet ved hjælp af et spørgeskema i 10 afsnit: fortolkning af sporbarhedsreglerne, sporbarhedsreglernes gennemførelse og virkning, sporbarhed af GMO-blandinger, fortolkning af mærkningsreglerne, mærkningsreglernes gennemførelse og virkning, undtagelser fra sporbarheds- og mærkningskravene under bestemte tærskelværdier, entydige identifikatorer, tilsyns- og kontrolforanstaltninger, afgørelsen om dokumentationskravene i henhold til Cartagena-protokollen og andre spørgsmål.

1. MARKEDSFØRING AF GMO'ER I DEN EUROPÆISKE UNION

Der er ikke opstået nye markedsføringsmønstre siden offentliggørelsen af den første rapport. Den europæiske fødevarerindustri og detailhandel er fortsat tilbageholdende, når det gælder markedsføring af genetisk modificerede fødevarer eller fødevarerprodukter, og størstedelen af de genetisk modificerede produkter, der markedsføres på det europæiske marked, er bestemt til foderbrug og er fremstillet af importerede råvarer, navnlig sojabønner og majs. Mange af medlemsstaterne har oplyst, at de ikke importerer levende GMO'er til dyrkningsformål. I 2006 var MON810 stadig den eneste GMO, der blev dyrket. Den dyrkes i seks medlemsstater (hovedsagelig i Spanien, men også i Frankrig, Tyskland, Tjekkiet, Slovakiet og Portugal) og omfatter et areal på 60 000 ha. I 2007 var dette areal vokset til ca. 110 000 ha.

Når det gælder sporbarhed og mærkning af GMO'er, har mange af medlemsstaterne rapporteret, at de endnu kun har begrænsede eller ingen erfaringer med dette spørgsmål og derfor ikke kan bidrage med nye oplysninger. Kommissionen (Eurostat) er ved at undersøge muligheden for at tilvejebringe officielle statistikker, der viser EU's import af GM-baserede produkter og GM-baserede produkters andel af fodermarkedet.

¹ EUT L 268 af 18.10.2003, s. 24. Kommissionen offentliggjorde en beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelsen af denne forordning den 10.5.2006 (KOM(2006) 197 endelig).

2. FORTOLKNING, GENNEMFØRELSE OG VIRKNING AF SPORBARHEDSREGLERNE

Til trods for et vist forbehold med hensyn til retsforskrifternes kompleksitet og overlappning af kravene i denne forordning og forordning (EF) nr. 1829/2003² er der ifølge flertallet af medlemsstaterne ingen problemer med fortolkningen af sporbarhedsreglerne. Det konstateres, at arbejdet med at gennemføre ordningen generelt skrider godt frem. Det er nu almindelig handelspraksis, at virksomhederne afkræver leverandørerne den nødvendige dokumentation, og flere og flere virksomheder angiver det på ledsagedokumenterne, hvis der er tale om genmodificerede produkter. Meget tyder dog på, at dette hovedsagelig gælder foderindustrien³.

De fleste medlemsstater mener, at sporbarhedsreglerne har haft en positiv indvirkning på produktmærkningen og muligheden for at træffe et informeret valg, fordi de letter den offentlige kontrol og risikoforvaltning og forbedrer hele ordningens funktion. Indvirkningen på importen afhænger ifølge medlemsstaterne også af det pågældende produkt, og reglerne får særlig betydning i de tilfælde, hvor tredjelandseksportører ikke giver tilstrækkelige oplysninger om forekomsten af GMO'er. Det skal dog påpeges, at der i forordningens bestemmelser om sporbarhed ikke skelnes mellem EU-produkter og import fra tredjelands. Det vil sige, at arbejdet med at fremskaffe de nødvendige oplysninger er det samme for virksomheder i EU og tredjelandsvirksomheder⁴.

Da forbrugerne fortsat har en negativ opfattelse af GM-produkter, har sporbarhedskravene generelt en positiv indflydelse på den offentlige mening om fødevarer sikkerhed og en positiv indvirkning på markedsføringen af ikke-genetisk modificerede produkter⁵. En af medlemsstaterne har desuden oplyst, at reglerne har haft en gunstig indvirkning på mindre virksomheder, og at de økonomiske skader er reduceret takket være det bedre kontrolsystem. Fra anden side blev det oplyst, at mindre virksomheder undgår at købe GM- ingredienser på grund af de administrative og finansielle byrder, der er forbundet med EU's sporbarhedsregler⁶.

Der er konstateret en række andre problemer. Ifølge en medlemsstat er det kun store virksomheder, der råder over kontrolsystemer og systemer til fremskaffelse af garantier og certifikater, f.eks. anmodninger om analyserapporter eller prøvetagning (selvom det skal bemærkes, at forordningen ikke kræver nogen af delene). I henhold til forordningens artikel 4, stk. 1, er virksomhederne kun ansvarlige for at videregive skriftlige oplysninger om den entydige identifikator og om, hvorvidt produktet indeholder eller består af GMO'er.

En anden medlemsstat har rapporteret, at virksomhederne ikke altid er klar over, at de har pligt til at opbevare den pågældende dokumentation i fem år, og at dette kun sker i få tilfælde. Nogle medlemsstater har gjort opmærksom på praktiske problemer med anvendelsen af

² EUT L 268 af 18.10.2003, s. 1.

³ Det skal bemærkes, at medlemsstaterne allerede har en del erfaring fra gennemførelsen af artikel 18 i forordning (EF) nr. 178/2002 om sporbarhed. Kommissionen har offentliggjort retningslinjer vedrørende sporbarhedskravene for GMO'er. (http://ec.europa.eu/food/food/foodlaw/traceability/factsheet_trace_2007_en.pdf).

⁴ Desuden findes der ingen retlige bestemmelser, der kræver, at tredjelande eller eksportører fra tredjelande skal fremlægge oplysninger i henhold til forordningens artikel 5. Importørernes ansvar er dog defineret i artikel 11 i forordning (EF) nr. 178/2002, hvori det fastsættes, at importørerne i medlemsstaterne har det endelige ansvar for at sikre, at importerede produkter opfylder EU-kravene, nærmere bestemt reglerne om sporbarhed og mærkning, når de føres ind i EU.

⁵ Eurobarometer-undersøgelse 64.3 - Europeans and Biotechnology in 2005: Patterns and Trends.

⁶ Det skal hertil bemærkes, at virksomhederne er forpligtet til at anvende sporbarhedsreglerne i artikel 18 i forordning (EF) nr. 178/2002, uanset om produkterne indeholder GMO'er eller ikke.

sporbarhedsreglerne, som f.eks. i de tilfælde, hvor GMO'ens oprindelse ikke kan bevises, eller når produkterne ikke er mærket korrekt i begyndelsen af produktionskæden.

Der er generel enighed om, at fødevarerindustrien i EU fortsat er tilbageholdende med at anvende GM-produkter. I nogle medlemsstater afviste de fleste foderstof- og fødevarer virksomheder i første omgang GM-produkter for at undgå den obligatoriske mærkning, som de mente ville medføre yderligere omkostninger. Foderstofvirksomhederne gik dog senere på kompromis med den begrundelse, at hovedparten af al den sojaskrå, der importeres til EU, var genetisk modificeret. En amerikansk sammenslutning har udtrykt bekymring over den kendsgerning, at EU's fødevarer virksomheder og detailhandlere var holdt op med at anvende sojabønneolie fra USA, fordi de fødevarer og foderstoffer, der fremstilles af denne ingrediens, skal mærkes som et genetisk modificeret produkt, selvom olien ikke indeholder genetisk modificeret DNA, og beklagede, at sådanne produkter skal mærkes.

3. FORTOLKNING, GENNEMFØRELSE OG VIRKNING AF MÆRKNINGSREGLERNE

Ifølge de fleste medlemsstater har myndighederne ikke haft problemer med fortolkningen af mærkningsreglerne. Nogle medlemsstater mener, at forskellene i anvendelsesområdet for denne forordning og forordning (EF) nr. 1829/2003 om genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer ikke fremgår helt klart. En anden medlemsstat er usikker på, hvordan visse typer fødevarer og foder fremstillet af GMO'er udelukkende til industriel anvendelse skulle mærkes (f.eks. olie til rensning af stegepander) og hvordan begrebet "fødevarer og foder, der er fremstillet af GMO'er" skulle fortolkes helt præcist. En anden medlemsstat har oplyst, at der blandt repræsentanterne for industrien herskede usikkerhed om, hvorvidt det er nødvendigt at mærke bestemte produkter (f.eks. gæringsprodukter i forhold til sojaolie)⁷.

Alt i alt mener medlemsstaterne, at mærkningsreglerne fungerer gnidningsløst. De problemer, der er konstateret, vedrører ukorrekt mærkning (f.eks. etiketter, der viser, at et produkt "kan" indeholde GMO'er), negativ mærkning, som er i strid med den nationale lovgivning (f.eks. "ikke genmodificeret" eller "fri for genetisk modificerede organismer"), manglende angivelse af, at det pågældende ikke-færdigpakkede produkt indeholder GMO'er, og manglende mærkning til trods for, at tærskelværdien på 0,9 % er overskredet. En medlemsstat er af den opfattelse, at virksomhedernes mulighed for at vælge mellem angivelserne "Dette produkt indeholder genetisk modificerede organismer" eller "Dette produkt indeholder genetisk modificeret (organismens/organismernes navn)" som fastsat i forordningens artikel 4, stk. 6, kan resultere i, at den endelige forbruger ikke ved præcis, hvor stor en andel GMO'erne udgør af produktet.

Ifølge de fleste medlemsstater har mærkningsreglerne en effekt på markedet og forbrugerne, som f.eks. når det gælder muligheden for at træffe valg på et informeret grundlag, mere effektiv hindring af vildledende praksis og større forbrugerefterspørgsel efter ikke-genmodificerede fødevarer ingredienser. Nogle medlemsstater har dog påpeget, at det som følge af tærskelværdien på 0,9 % er umuligt at købe f.eks. foderstoffer, der er fuldstændig fri for GMO'er, fordi der ikke findes oplysninger om utilsigtet eller teknisk uundgåelig forekomst af GMO'er i de tilfælde, hvor sådanne GMO'ers andel af produktet er mindre end nævnte tærskelværdi.

⁷ Kommissionen har fremsat forslag om en ny forordning om fødevarer enzymer og om ændring af Rådets direktiv 83/417/EØF, Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999, direktiv 2000/13/EF og Rådets direktiv 2001/122/EF, som indeholder en klar definition af GMO'er til fremstilling af enzymer (http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/additives/prop_leg_en.htm).

4. TÆRSKELVÆRDIER FOR MÆRKNING OG UTILSIGTET FOREKOMST AF GMO'ER

Ifølge de fleste medlemsstater er der ikke konstateret særlige vanskeligheder med anvendelsen af den tærskelværdi på 0,9 %, der udløser undtagelse fra mærkningsreglerne for fødevarer og foder. Det er blevet generel praksis at foretage stikprøver og laboratorieanalyser, og der er konstateret enkelte overtrædelser (f.eks. ukorrekt mærkning). Medlemsstaterne kontrollerer som hovedregel certifikaterne fra leverandørerne, de tekniske datablade og identitetssikringen af det pågældende produkt.

Nogle medlemsstater har dog påpeget, at det er nødvendigt at løse spørgsmålet om tærskelværdi, når der er tale om krydsninger af GMO'er ("stacked events"). Der er praktiske problemer, når blandinger af korn, mel eller et forarbejdet produkt skal analyseres, da disse kan indeholde forskellige ingredienser fremstillet af samme råmateriale, f.eks. majsstivelse eller -mel. Nogle medlemsstater og interessepartier har desuden gjort opmærksom på, at der er behov for at fastsætte en tærskelværdi for mærkning, når det gælder GMO'er i frø. Kommissionen arbejder i øjeblikket på en konsekvensanalyse for at undersøge dette spørgsmål.

En erhvervssammenslutning har udtrykt, at tærskelværdien på 0,9 % er et vilkårligt valg, og at den bør fastsættes på et mere pragmatisk niveau. En erhvervsorganisation uden for EU mener, at mærkningsreglerne har betydet, at EU er holdt op med at importere sojabønneolie til fremstilling af fødevarer, hvilket har tvunget industrien til i stedet at anvende dyr konventionel rapsolie. Nævnte organisation mener ligeledes, at mærkningskravene er baseret på oprindelse snarere end på sporing, dvs. at der er større fokus på tilvejebringelsen af de nødvendige dokumenter end på muligheden for at detektere GMO'er i produkterne. Efter organisationens opfattelse medfører dette en urimelig byrde for fødevarer- og foderstofvirksomhederne, når det gælder kontrollen med de forarbejdede produkters overensstemmelse med reglerne⁸.

Flere af medlemsstaterne har givet udtryk for deres mening om, hvordan "utilsigtet forekomst" skal fortolkes. Om der forekommer GMO'er i fødevarer- eller foderkæden som følge af et uheld eller som følge af virksomhedens forsømmelighed bør vurderes i hvert enkelt tilfælde, og medlemsstaterne følger tilsyneladende forskellige fremgangsmåder. Virksomhederne skal normalt kunne dokumentere deres hensigt om at undgå forekomsten af GMO'er på alle produktionsstadier. Til denne dokumentation hører ordresedler og købskontrakter på ikke-genmodificeret materiale og anvendelse af særskilte lagerrum og produktionslinjer, der er fri for GMO'er. Nogle medlemsstater kontrollerer ligeledes produktionsrækkefølgen, rengøringsmetoder og alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at kunne konkludere, at en eventuel forekomst af GMO'er er utilsigtet eller teknisk uundgåelig. Nogle få medlemsstater har oplyst, at hvis de oprindelige råvarer til fremstilling af foder og fødevarer er mærket som genetisk modificeret, mærkes det færdige produkt ligeledes som genetisk modificeret, også selvom GMO'ernes andel af produktet ligger under tærskelværdien på 0,9 %, fordi forekomsten i et sådant tilfælde ikke kan betragtes som utilsigtet.

⁸ Det skal dog bemærkes, at enhver henvisning til "oprindelse" i forbindelse med denne rapport vedrører produktions- og forarbejdningsmetoder og ikke den geografiske oprindelse, som ikke har nogen betydning for sporbarhed og mærkning af GMO'er.

5. ANVENDELSEN AF ENTYDIGE IDENTIFIKATORER

De fleste medlemsstater anser de entydige identifikatorer for at være et nyttigt værktøj til at identificere og mærke genetisk modificerede produkter og har ikke rapporteret om nogen særlige problemer. Det forlyder generelt, at erfaringerne med gennemførelsen af forordning (EF) nr. 65/2004 og anvendelsen af entydige identifikatorer er begrænsede, men positive.

Ifølge en medlemsstat, der dyrker GM-majs, er de entydige identifikatorer angivet i den dokumentation, som frøleverandørerne sender til producenterne og forarbejdningsvirksomhederne. Fra en erhvervssammenslutning hedder det, at de relevante krav vedrørende køb/salg og mærkning af GM-sorter er blevet gennemført som almindelig handelspraksis, men med større administrativ byrde og omkostninger til følge. De entydige identifikatorer, som f.eks. MON-04032-6, kan let kontrolleres på følgende websted:

http://europa.eu.int/comm/food/dyna/gm_register/index_en.cfm

Nogle få medlemsstater har påpeget, at de entydige identifikatorer ikke altid er angivet i den dokumentation, der ledsager produkterne, og at sporbarheden i sådanne tilfælde ikke er pålidelig. De erhvervsdrivende forsøger derfor at tilvejebringe disse koder ved at anmode leverandørerne om yderligere oplysninger.

6. MEDLEMSSTATERNES HÅNDHÆVELSE AF FORORDNINGEN OG GENNEMFØRELSE AF HENSTILLING 2004/787/EF

Ifølge de fleste medlemsstater gennemføres tilsyns- og kontrolforanstaltningerne generelt uden nævneværdige problemer. Det skal dog bemærkes, at praksis varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. I nogle medlemsstater består kontrollen hovedsagelig af dokumentkontrol, mens prøvetagning og analyse kun foregår i begrænset omfang pga. de udgifter, der er forbundet dermed. I andre medlemsstater består den offentlige kontrol hovedsagelig i at undersøge, om virksomhederne foretager intern kontrol i overensstemmelse med forordningerne.

Flere medlemsstater har gjort opmærksom på, at de begrænsede ressourcer, der var til rådighed, har resulteret i færre kontrolbesøg. I en række medlemsstater er der sæsonbetonet behov for ekstrapersonale, f.eks. til kontrol af anlæg til fremstilling af frø. En medlemsstat har meddelt, at der ikke er tilstrækkelige ressourcer til at undersøge fødevarer i overensstemmelse med Kommissionens henstilling 2004/787/EF, som fastsætter krav om særskilt analyse af de individuelle arkiv-enkeltpøver.

Flere af medlemsstaterne nævnte fordelene ved uddannelsesprogrammer for kontrollører, som f.eks. de programmer, der udbydes af FFC og inden for rammerne af TAIEX, og fordelene ved de nationale laboratoriers deltagelse i Det Europæiske Net af Gmo-laboratorier (ENGL).

Medlemsstaterne har i deres nationale lovgivning fastsat sanktioner for overtrædelser af henholdsvis EU-bestemmelserne og de nationale bestemmelser. Sanktionerne omfatter advarsler, tilbagetrækning af produkter, tilbagesendelse til oprindelseslandet, ommærkning, bøder og fængsling. Der er ikke konstateret alvorlige overtrædelsesmønstre, idet de fleste konstaterede overtrædelser vedrører manglende overholdelse af bestemmelserne om mærkning og anvendelse af produktionsmetoder, der vanskeliggør sporing af GM-produkter. En erhvervsorganisation har fremført, at sanktionerne i nogle tilfælde har stået i misforhold til overtrædelserne, når det gælder utilsigtet forekomst af EU-godkendte transformationsbegivenheder, herunder obligatorisk destruktion og strafferetlig forfølgelse.

Flere af medlemsstaterne har rapporteret om problemer med håndhævelse af reglerne i forbindelse med produkter fremstillet GMO'er, som ikke indeholder detekterbart og

identificerbart GM-materiale, men som alligevel skal mærkes. Den største udfordring på dette område består i, at den ansvarlige myndighed kun kan foretage dokumentkontrol af de forebyggende foranstaltninger, da prøvetagning ikke nødvendigvis er en mulighed, fordi DNA'et i mange tilfælde ikke er detekterbart. Problemet opstår derfor somme tider, når eksportører og myndigheder i tredjelande er uvillige til at give importørerne de oplysninger, der er nødvendige for at efterkomme kravene om sporbarhed og mærkning. Det skal dog bemærkes, at importørerne er forpligtet til at bede om disse oplysninger, fordi de ellers handler i strid med EU-lovgivningen, hvis de importerer produkter, der ikke opfylder de relevante krav. Ifølge en industriorganisation medfører mærkningspligten for disse produkter, at den europæiske industri stilles ringere i konkurrencen. En industrisammenslutning uden for EU påstår, at kravene om sporbarhed og mærkning i forbindelse med raffineret sojabønneolie åbner mulighed for svingagtig praksis, eftersom angivelserne ikke kan kontrolleres gennem nogen videnskabelig undersøgelse.

Som det var tilfældet i den første rapport, har medlemsstaterne meldt tilbage om problemer i forbindelse med gennemførelsen af henstilling 2004/787/EF om retningslinjer for prøvetagning og detektion. Størstedelen af medlemsstaterne anser gennemførelsen af ovennævnte henstilling for at være dyr og tidkrævende, navnlig når det gælder store forsendelser. De hævder, at kontrol og prøvetagning af importerede bulkvarer i henhold til de tekniske retningslinjer i henstillingen indebærer en tung byrde for kontrolmyndighederne, og at resultaterne ikke står i forhold til den anvendte tid eller den finansielle byrde. De oplyser, at det påkrævede antal enkeltprøver er for højt, særlig når der er tale om skibe på over 500 tons. Nogle få medlemsstater har meddelt, at de anvender prøvetagningsmetoder for foder, der er baseret på metoderne i det gamle direktiv 76/371/EØF om fastsættelse af kvantitative metoder for udtagning af prøver til den offentlige kontrol med foderstoffer. En anden medlemsstat gør opmærksom på, at prøvetagning af bulkvarer er i overensstemmelse med de generelle principper og metoder i ISO standard 13690 (1999). Det forlyder desuden, at henstillingen er umulig at anvende på færdigpakkede fødevarer og på små mængder af en ingrediens.

Som angivet i den første rapport, er der stadig uklarhed om, hvilke enheder GM-indhold skal angives i. I henstilling 2004/787/EF hedder det, at "resultaterne af den kvantitative analyse bør udtrykkes som procentdelen af genmodificerede DNA-kopier i forhold til antallet af taxonspecifikke DNA-kopier, beregnet på grundlag af haploide genomer". Nogle medlemsstater beder imidlertid deres laboratorier om at udtrykke det godkendte GM-materiale i vægtprocent i stedet for procentdel haploide genomer, eftersom tærskelværdien for mærkning efter deres opfattelse går på vægten eller andelen af korn og ikke DNA-indholdet. En medlemsstat har oplyst, at man kun angiver GM-indholdet i procentdel haploide genomer, når der er tale om plasmidbaseret referencemateriale.

Andre medlemsstater har gjort opmærksom på, at metodevalideringen i henhold til ISO 17025, som bør anvendes ifølge henstillingen, afhænger af det nationale godkendelsesorgan. Kravene varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Det påstås, at akkreditering i henhold til ISO 17025 snarere er et bureaukratisk værktøj, der sikrer god sporbarhed og dokumentation i selve laboratoriet, end et værktøj, der sikrer videnskabelig harmonisering. Det skal bemærkes, at ISO 17025 er en kvalitetssikringsordning for laboratorier og ikke en metode til kvalitativ og kvantitativ analyse af GMO'er. Der er fastsat EF-referencelaboratoriemetoder for alle GMO'er, der er godkendt i henhold til forordning (EF) nr. 1829/2003, som efterfølgende valideres i medlemsstaternes laboratorier i henhold til de rammebestemmelser for kvalitetskontrol, der er fastlagt i ISO 17025.

Som det allerede fremgik af den første rapport, er der ligeledes konstateret problemer i forbindelse med kontrol af GMO'er eller krydsninger af GMO'er (stacked events), fordi der ikke foreligger validerede detektionsmetoder og certificeret referencemateriale.

7. KONKLUSIONER

Medlemsstaterne og interesseparterne har siden offentliggørelsen af den første rapport gjort yderligere erfaringer med gennemførelsen af forordningen. Dette gælder navnlig foderstofsektoren, hvilket klart fremgår af medlemsstaternes svar på en række praktiske spørgsmål. Alt i alt er fødevarersektorens erfaringer dog stadig begrænsede, fordi der endnu kun markedsføres få GMO'er og produkter fremstillet af GMO'er i Den Europæiske Union.

Som det også fremgik af den første rapport, fortolkes og gennemføres forordningens bestemmelser korrekt. Medlemsstaterne anser bestemmelserne for at være et skridt på vejen til muligheden for at træffe et mere velinformeret valg, mere effektiv forebyggelse af svingagtig praksis og bedre offentlig kontrol. En række problemer i forbindelse med virksomhedernes handelspraksis betyder imidlertid, at det er en stor udfordring at udarbejde og håndhæve en politik for GMO'er i Den Europæiske Union.

Industrisammenslutninger og eksportører fra tredjelande mener fortsat, at forordningen har medført uforholdsmæssigt store administrative byrder. Forordningen har begrænset eksporten af GMO'er til Den Europæiske Union og tvinger de europæiske virksomheder til at anvende dyre konventionelle produkter. De er af den opfattelse, at tærskelværdierne for mærkning er vilkårlige, og fremfører, at mærkningspligten for produkter, der er fremstillet af GMO'er, men som ikke indeholder detekterbart GM-materiale, medfører en urimelig byrde for fødevarer- og foderstofvirksomhederne, der skal kontrollere det forarbejdede materiales overensstemmelse med reglerne.

Som ligeledes angivet i den første rapport, mener Kommissionen, at der er en række faktorer, der i langt højere grad end forordningen har indflydelse på handelen med GMO'er, nemlig efterspørgslen efter GM-produkter, de stigende foderstofpriser og manglende koordinering af medlemsstaternes godkendelse af GMO'er. Mærkningskravene har til formål at give virksomhederne og forbrugerne frie valgmuligheder og skal ikke betragtes som en hindring for markedsføringen af GM-produkter.

Kommissionen fortsætter samarbejdet med medlemsstaternes myndigheder for at sikre, at forordningen gennemføres på tilfredsstillende vis. Samtidig vil den fortsat høre de interesserede parter om alle aspekter af forordningens gennemførelse og i givet fald forbedre sporbarheds- og mærkningsreglerne for GMO'er. Kommissionen (Eurostat) arbejder ligeledes videre på at tilvejebringe officielle statistikker, der navnlig viser EU's import fra tredjelande af GM-baserede produkter, GM-baserede produkters andel af foderstofmarkedet og arealer opdyrket med GMO'er.

ANNEX

Institutions which contributed their input

Ministry of Health, Family and Youth, Austria
Federal Public Services Public Health, Food Chain and Environment, Belgium
FAVV / AFSCA: Federal Agency for the Food Chain Safety, Belgium
Department of Agriculture, Cyprus
Ministry of the Environment, Czech Republic
Danish Plant Directorate
Ministry of Trade and Industry, Finland
Ministry of Agriculture and Forestry, Finland
Finnish Food Safety Authority Evira
Customs Laboratory, Finland
Ministry of the Environment, Finland
Federal Office of consumer Protection and Food Safety, Germany
Ministry of Rural Development and Food, Greece
Ministry of Development, Hellenic Food Safety Authority, Greece
Ministry of Economy and Finance, General Chemical State Laboratory, Greece
Ministry for Environment and Water, Hungary
Ministry for the Environment and Territory, Italy
Food and Veterinary Service, Latvia
Ministry of Agriculture, Latvia
Ministry of Environment, Lithuania
State Food and Veterinary Service, Lithuania
Ministry of Health, Luxembourg
Malta Environment and Planning Authority
Malta Standards Authority
Ministry of Housing, Spatial Planning and the Environment, Netherlands
Ministry of the Environment, Department of Nature Conservation, Poland
GPP, Cabinet of Political Planning, Portugal
DGADR, General Directorate of Agriculture and Rural Development, Portugal
National Sanitary Veterinary and Food Safety Authority, Romania
State Veterinary and Food Administration, Slovakia
Central Controlling and Testing Institute for Agriculture, Slovakia
Ministry of Agriculture, Forestry and Food, Slovenia
Ministry of Health, Slovenia

Ministry for the Environment and Spatial Planning, Slovenia

Ministry of Environment, Spain

National Food Administration, Sweden

Department for Environment, Food and Rural Affairs, UK

European Association for Bio-industries (EuropaBio)

American Soybean Association (ASA)